

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **M.K.**, st. příslušnost Turecká republika, zastoupeného Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Purkyňova 6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2016 č.j. OAM-184/ZA-ZA11-ZA15-2016, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10.3.2016 č.j. OAM-184/ZA-ZA11-ZA15-2016 žalované Ministerstvo vnitra ČR zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Tímtež rozhodnutím žalovaný určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti žalobce podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Maďarsko.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které především namítal nepřípustnost svého předání do Maďarska. Podle žalobce Maďarsko není

schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v maďarském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky. Maďarsko není schopno řádným způsobem zpracovávat stávající azylová řízení pro nadměrný počet žádostí o mezinárodní ochranu, v důsledku čehož je tamní azylový systém jednoznačně přetížený. Na nadměrný nápad žádostí o mezinárodní ochranu reagovalo Maďarsko nepřipustným snížením standartu azylových řízení. Důvodem pro jednoznačné konstatování absence záruky spolehlivého procesu v maďarském azylovém řízení je mimo jiné to, že podle zprávy projektu AIDA (Asylum Information Database) z října 2015 v případech žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli ze Srbska, jsou na základě maďarského nařízení vlády č. 191/2015 a ust. § 9 maďarského zákona o azylu č. 80/2007 jejich žádosti odmítnuty ve zkráceném řízení jakožto nepřipustné. Proti takovému rozhodnutí navíc maďarská právní úprava nedisponuje účinnou ochranou u soudu. Proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti se lze bránit pouze žalobou, a to v extrémně krátké 7 denních lhůtě. Podle ust. § 53 téhož zákona v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o této žalobě musí rozhodnout do 8 dnů. Proti takovému rozhodnutí nejsou přípustné opravné prostředky. Žalobce dále poukázal na zprávu UNHCR z roku 2012, podle které nelze Srbsko považovat za bezpečnou zemi, kdy toto stanovisko doposud nebylo revidováno. Žalobce taktéž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 49Az 109/2015-74 ze dne 14.1.2016 pojednávající o otázce přijatelnosti transferu cizince do Maďarska.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloba jako nedůvodné. Poukázal na to, že podle databáze EURODAC žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Maďarska, jakožto prvního členského státu Evropské unie a dále tak učinil ve Švýcarsku, Norsku, Islandu a Lichtenštejnsku, a je proto Maďarsko příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem podle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný dne 29.7.2015 požádal Maďarsko o přijetí žalobce, jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal na jeho území. Dne 12.8.2015 uplynutím lhůty pro odpověď Maďarsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. K námitkám žalobce týkajících se systematických nedostatků v azylovém řízení v Maďarské republice žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie a jejich výkonných orgánů ani Evropského soudního dvora či Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany v Maďarsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Stejně tak i Úřad Vysokého komisaře OSN nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska. Mimo jiné žalovaný poukázal také na to, že Maďarsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie. Žalobci proto nehrozí v Maďarsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu ke stavu azylového řízení a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný dodal, že informace nevládních organizací ohledně nedostatků nedokládající, že by skutečnosti dosahovaly závažnosti, které by dokazovaly, že právě žalobci by mělo hrozit nelidské či ponižující zacházení v Maďarsku, kdy navíc žalobce sám

neprokázal existenci důvodné obavy, že bude v Maďarsku vystaven reálné hrozbě nelidského či ponižujícího zacházení.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2016 č.j. OAM-184/ZA-ZA11-ZA15-2016 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vycházel přitom z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že dne 24.2.2016 poskytl žalobce žalovanému k žádosti o mezinárodní ochranu následující údaje: jeho jméno je M., příjmení K. a pokud byl v Maďarsku, použil tam jméno R. I. Do České republiky přicestoval letecky z Istanbulu do Sarajeva a poté pěšky s uprchlíky přes Srbsko do Maďarska. Nejdéle zůstal v Maďarsku dva dny, kdy jej zajistili a po dvou dnech propustili, posléze byl zajištěn v České republice na 97 dnů. Z České republiky jej převezl do Německa otec osobním automobilem; jeho otec je občanem Německa, tam žalobce zůstal 4-5 měsíců. Teď jej sem přivezl opět otec. Žalobce nemá ani uděleno vízum ani jiné povolení k pobytu v jiných státech. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v roce 2015 v Maďarsku, ale nebyl si toho vědom. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že má českou přítelkyni, se kterou by se chtěli vzít, a proto mezinárodní ochranu žádá v České republice. Přítelkyně za ním jezdila i do Německa. V Turecku má nepřátele, pokud by se vrátil, hrozí mu smrt, proto utekl. Ještě před válkou měl známost s dívkou, kterou si chtěl vzít a měl s ní styk před svatbou. Její rodina to považovala za velkou urážku, protože mu jí nechtěli dát. Aby se zachránil, utekl z Turecka. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 24.2.2016 byl s žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako shora uvedené. Ve správním spisu je dále založen předávací protokol cizince, který žádá o mezinárodní ochranu na území ČR ze dne 19.2.2016, v němž je uveden výsledek daktyloskopování, z něhož je zřejmé, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC je zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Maďarska jako prvního členského státu Evropské unie. V přípisu žalovaného adresovaného Policií České republiky, Krajskému ředitelství Policie kraje Vysočina, Odboru služby cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 3.8.2015 krajský soud zjistil, že v případě žalobce bylo zahájeno řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a že v jeho věci byla dne 29.7.2015 podána žádost o přijetí zpět do Maďarska, přičemž lhůta byla stanovena do 12.8.2015.

Zásadní žalobní námitkou žalobce v této právní věci bylo poukázání na současný stav azylových řízení v Maďarsku, jako státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Podle názoru žalovaného na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní

ochranu v Maďarsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Maďarsko, jakožto člen Evropské unie, podle žalovaného dodržuje právní předpisy a lidská práva a to i ze strany nestátních subjektů a je považováno za bezpečnou zemi. S tímto názorem a závěrem žalovaného žalobce nesouhlasil s poukazem na značnou přetíženost maďarského azylového systému a na právní úpravu provedenou maďarským azylovým zákonem. V této souvislosti žaloba poukazovala také na skutečnost, že za bezpečnou zemi nelze považovat dle zprávy UNHCR z roku 2012 Srbsko. Z dostupných zpravodajství zveřejněných i na webových stránkách, je krajskému soudu obecně známo, že Maďarsko bylo nuceno čelit vysokému náporu uprchlíků v nedávné době, což se samozřejmě muselo objektivně odrazit i v poukazovaných nedostatcích azylového řízení v této zemi. Nicméně z veřejně dostupných informací, např. v nedávné minulosti vyplynulo, že Komisař Rady Evropy pro lidská práva kritizoval Maďarsko za jeho azylový zákon. Podle něj existuje značné riziko, že se žadatelé o azyl v Maďarsku stanou předmětem porušování lidských práv. Uvedl, že v posledních detenčních zařízeních s přísným režimem byla omezena svoboda jejich pobytu. Azylanté podle něj nemají také přístup k účinným opravným prostředkům. Řízení s Maďarskem kvůli jeho azylovému zákonu zahájila v prosinci 2015 Evropská unie, jíž se nelíbí mimo jiné i to, že odvolání v azylovém řízení automaticky nezastavuje platnost žádosti o azyl. Žadatelé tak jsou mnohdy nuceni opustit maďarské území již před projednáním odvolání. Dle posledních zpráv Evropská unie zahájila řízení s Maďarskem kvůli schválení uvedeného zákona, který podle Bruselu porušuje unijní předpisy. Vláda premiéra Viktora Orbána zavedla v říjnu 2015 přísná opatření, jimiž zastavila desítky tisíc migrantů proudících přes Maďarsko do západní Evropy. Součástí těchto kroků bylo postavení plotů na hranicích se Srbskem a Chorvatskem a zpřísnění zákona upravujícího azylové řízení.

Uvedené zprávy svědčí o aktuálních problémech v oblasti azylového řízení v Maďarské republice, které byly vyvolány neúměrnými návaly uprchlíků v nedávném období. Tento problém se dle názoru krajského soudu jako dominantní promítá i do jednotlivých zdrojů informací o stavu azylového řízení v Maďarsku, na které poukazuje žalobce ve své žalobě. Rozhodně však nejde o stav, který by oprávněně vedl k posuzování Maďarské republiky jako země dopouštějící se takového porušování základních principů a zásad azylového práva, aby Maďarsko nemohlo být nadále posuzováno za tzv. bezpečnou zemi. Naopak, jde o zemi, která je členem Evropské unie respektující dodržování základních lidských práv a svobod. K uvedenému krajský soud závěrem dodává, že pokud v průběhu roku 2015 byly zveřejňovány problémy ohledně zpětného přijetí žadatelů o azyl do Maďarské republiky, pak v této projednávané věci Maďarská republika svou účast k projednání a rozhodnutí o žádosti žalobce o azyl, výslovně uznala uplynutím lhůty pro podání odpovědi. Není proto důvodu pro postup dle čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení, který předpokládá takové systematické nedostatky azylového řízení, které sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Krajský soud proto uzavírá, že se ztotožnil se způsobem, jakým žalovaný posoudil otázku, zda v případě Maďarska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům v průběhu řízení o mezinárodní ochranu, pokud jde o podmínky přijetí žadatelů. Ve shodě s žalovaným soud je téhož názoru, že žalobci nehrozí v Maďarsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení a průběhu azylového řízení, včetně zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. I přes shora uváděné nedostatky není možno

pominout argument uváděný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a sice, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Závěrem soud dodává, že se neztotožňuje s názorem vysloveným Krajským soudem v Praze v jeho rozsudku č.j. 49Az 109/2015-74, na který poukázal žalobce ve své žalobě. Zdejší krajský soud opakuje, že je mu obecně znám průběh vývoje situace na hranicích Maďarska se Srbskem a Chorvatskem, který byl na přelomu září a října 2015 kritický a azylová zařízení v Maďarsku byla přeplněna, v důsledku čehož měl stát problém se zajištěním základních otázek migrace velkého počtu osob na svém území. Tato situace se však koncem roku 2015 natolik vyřešila a konsolidovala, že není možno dát za pravdu žalobci v jeho tvrzení, že v Maďarské republice dochází k systematickému porušování práv žadatelů o azyl, že tato země již nemůže být považována za tzv. bezpečnou třetí zemi.

Se zřetelem ke shora uvedenému krajský soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 11.července 2016

JUDr. Petr Indráček
samosoudce